

хванатъ бунтовниците. Щомъ апостолитѣ видѣли, че пристигнали турски стражари, тѣ изпреварили и обявили народното възстание. Въ Копривщица Каблешковъ свикалъ на 20 априлъ (старъ календаръ) народнитѣ хора, заповѣдалъ да се облѣкатъ въ формата и да извадятъ знамето. Черковнитѣ камбани почнали да биятъ на тревога, пушки загърмѣли. Възстаницитѣ заобиколили конака и почнали да се биятъ съ турцитѣ. Стражаритѣ сполучили да избѣгатъ и града билъ освободенъ. Щомъ Бенковски се научилъ за това, що сж направили въ Копривщица, въ сжщия день (20 априлъ) изкокналъ на двора, гръмналъ съ пушка и извикалъ: „бунтъ! на оржие! Ставайте за свобода“. Панагюрци веднага се облѣкли, въоръжили се, наредили се въ чети, роти и дружини, и заели позиции около града. Туртакси били разпратени вестители бързоконци по всички села и градове за възстание.

И тѣй, народътъ въ Пловдивско отъ 80 села и много градове възстаналъ на 20—22 априлъ, безъ да бжде добре въоръженъ. Селянитѣ прибрали децата си въ укрепени лагери, а тѣ подпалили къщитѣ си и заели позиции срещу турцитѣ.

Боеве и пожарища. — Сега настѣпило най-важното и най-страшното нѣщо. Вчерашниятъ робъ смирениятъ рая, днесъ излиза гордо съ оржие въ ржка срещу своя владетель и му казва: искамъ да да бжда свободенъ! Развѣли се навсѣкжде новитѣ народни знамена. Свещеницитѣ съ кръстъ въ ржка благословили народното дѣло. Турцитѣ изпърво се изплашили, изпокрили се и вѣрвали, че Балканътъ е пълненъ съ български, руски и сръбски войници. Но сетне тѣ се окопитили, започнали да се съби-